

INFORMACE O VYDANÝCH PŘÁVNÍCH PŘEDPÍSECH

SBÍRKA ZÁKONŮ 2012

Částka 56 – čís. 154

Vyhláška o vyhlášení Národní přírodní rezervace Červené blato a stanovení jejich bližších ochranných podmínek.

Vyhlašuje se tímto Národní přírodní rezervace Červené blato, která se rozkládá na území Jihočeského kraje, v katastrálních územích Těšínov, Byňov a Hrdlořezy u Suchdola nad Lužnicí. Předmětem ochrany národní přírodní rezervace jsou přirozené lesní porosty tvořené především blatkovými a rašelinnými bory, též společenstva otevřených vrchovišť a populace vzácných a ohrožených druhů rostlin borovice blatky (*Pinus rotundata*) a rojovníku bahenního (*Ledum palustre*), včetně jejich biotopů. Účinnost od 1. července 2012.

Částka 56 – čís. 155

Vyhláška o vyhlášení Národní přírodní rezervace Mohelenská hadcová step a stanovení jejich bližších ochranných podmínek.

Vyhlašuje se tímto Národní přírodní rezervace Mohelenská hadcová step, která se rozkládá na území Kraje Vysočina, v katastrálních územích Dukovany a Mohelno.

Předmětem ochrany národní přírodní rezervace jsou přirozené lesní porosty tvořené především společenstvy suťových lesů a hadcových teplomilných doubrav, společenstva úzkolistých suchých trávníků a subpanonských skalních trávníků, štěrbínová vegetace skal a drolin a skalní vegetace s kostřavou sivou, populace vzácného a ohroženého druhu rostliny podmrkví hadcové (*Notholaena marantae*), včetně jejího biotopu a rovněž populace vzácných a ohrožených druhů živočichů sysla obecného (*Spermophilus citellus*) a přástevníka kostivalového (*Euplagia quadripunctaria*), včetně jejich biotopů. Účinnost od 1. července 2012.

Částka 56 – čís. 156

Vyhláška o vyhlášení Národní přírodní památky Medník a stanovení jejich bližších ochranných podmínek.

Vyhlašuje se tímto Národní přírodní památka Medník, která se rozkládá na území Středočeského kraje, v katastrálním území Hradištko pod Medníkem.

Předmětem ochrany národní přírodní památky jsou přirozené lesní porosty tvořené společenstvy dubohabřin, květnatých bučin, suťových lesů a společenstvy lesních lemů a štěrbínové vegetace silikátových skal a drolin a populace kriticky ohroženého druhu rostliny kandíku psího zubu (*Erythorium dens-canis*), včetně jeho biotopu. Účinnost od 1. července 2012.

Částka 56 – čís. 157

Vyhláška o vyhlášení Národní přírodní rezervace Rolavská vrchoviště a stanovení jejich bližších ochranných podmínek.

Vyhlašuje se tímto Národní přírodní rezervace Rolavská vrchoviště, která rozkládá na území Karlovarského kraje, v katastrálních územích Přebuz, Rolava a Chaloupky u Přebuze.

Předmětem ochrany národní přírodní rezervace jsou přirozené lesní porosty tvořené především společenstvy rašelinných smrčín, podmáčených smrčín a horských třtinových smrčín, společenstva vrchovišť s klečí, otevřených vrchovišť, vrchovištních šlenků, přechodových rašelinišť a horských a podhorských vřesovišť a taktéž jedinečná společenstva rostlin a bezobratlých živočichů vázaná na ruiny areálu a zbytky staveb bývalé úpravny cínové rudy. Účinnost od 1. července 2012.

Částka 56 – čís. 158

Vyhláška o vyhlášení Národní přírodní památky Jestřebské slatiny a stanovení jejich bližších ochranných podmínek.

Vyhlašuje se tímto Národní přírodní památka Jestřebské slatiny, která se rozkládá na území Libereckého kraje, v katastrálních územích Jestřebí u České Lípy a Doksy u Máchova jezera. Předmětem ochrany národní přírodní památky jsou slatinné a přechodové rašeliniště v nivě Robečského potoka s četnými vodními plochami s mokřadními a lučnými společenstvy vzácných mokřadních makrofyt, zejména vápničných slatinišť svazu Caricion davallianae, nevápničných mechových slatinišť, vegetace vysokých ostřic, rákosin eutrofních stojatých vod, makrofytní vegetace vodních toků, vlhkých pcháčovských luk, vlhkých tužebníkových lad, střídavě vlhkých bezkolencových luk, aluviálních psárkových luk, mezofilních ovsíkových luk a kostřavových trávníků písčin, též přirozené lesní porosty tvořené zejména společenstvy mokřadních vrbin, mokřadních olšin, rašelinných brusnicových borů, boreokontinentálních borů a štěrbínové vegetace silikátových skal a drolin, taktéž vzácné a ohrožené druhy rostlin, zejména populace druhů hlízovce Loeselova (*Liparis loeselii*), popelivky sibiřské (*Ligularia sibirica*), prstnatce českého (*Dactylorhiza bohemica*), tučnice české (*Pinguicula bohemica*), prstnatce plamatého (*Dactylorhiza maculata*), kohátky kalíškaté (*Tofieldia calyculata*), bahničky chudokvěté (*Eleocharis quinqueflora*), ostřice dvoudomé (*Carex dioica*), vrby plazivé (*Salix repens*) a vláskatce tajemného (*Trichomanes speciosum*), včetně jejich biotopů, a rovněž i vzácné a ohrožené druhy živočichů, zejména populace druhů skokana skřehotavého (*Rana ridibunda*) a zmije obecné (*Vipera berus*), včetně jejich biotopů.

Účinnost od 1. července 2012.

Částka 56 – čís. 159

Vyhláška, kterou se zrušují některé právní předpisy o vyhlášení zvláště chráněných území.

Poskytuje přehled zrušených právních předpisů o vyhlášení zvláště chráněných území.

Účinnost od 1. července 2012.

Částka 60 – čís. 167

Zákon, kterým se mění zákon č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů (zákon o elektronickém podpisu), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony.

Přináší změnu stavebního zákona, v němž se objevuje nové znění ustanovení § 184, který se věnuje využívání údajů z informačních systémů veřejné správy.

Účinnost od 1. července 2012.

Částka 69 – čís. 201

Zákon o ochraně ovzduší.

Zpracovává příslušné předpisy Evropské unie a upravuje přípustné úrovně znečištění a znečišťování ovzduší, způsob posuzování přípustné úrovně znečištění a znečišťování ovzduší a jejich vyhodnocení, nástroje ke snižování znečištění a znečišťování ovzduší, práva a povinnosti osob a působnost orgánů veřejné správy při ochraně ovzduší a rovněž práva a povinnosti dodavatelů pohonných hmot a působnost orgánů veřejné správy při sledování a snižování emisí skleníkových plynů z pohonných hmot v dopravě.

Účinnost od 1. září 2012, přičemž ustanovení § 11 odst. 5 a § 15 odst. 1 až 5 a odst. 7 až 14 nabývají účinnosti 1. ledna 2013; ustanovení § 15 odst. 6 nabývá účinnosti 1. ledna 2017, ustanovení části I přílohy č. 10 nabývají účinnosti 1. ledna 2014 a ustanovení bodu 1.5. části B přílohy č. 4 nabývá účinnosti 7. ledna 2013.

Částka 73 – čís. 208

Nařízení vlády o vyhlášení evropsky významných lokalit zařazených do evropského seznamu.

V příloze se vyhláší seznam významných lokalit, které se nacházejí na území České republiky a které jsou zařazené do evropského seznamu.

Účinnost od 4. července 2012.

Částka 75 – čís. 213

Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 645/2004 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění vyhlášky č. 192/2009 Sb.

Přináší nové změny přílohy č. 1 ke shora citované vyhlášce, jež se zabývá evidenčními jednotkami archiválií, jejich rozdělením, principy pro jejich stanovení v analogové a digitální podobě. Bod 3.9.1. zmíněné přílohy vymezuje dílčí evidenční jednotku Mapy, mezi něž náleží mapy, mapová díla a plány, která zobrazují urbanizovaná území. Uvádí též upravenou přílohu č. 4, kterou tvoří nový Sazebník maximální výše úhrad nákladů spojených s poskytováním služeb veřejnými archivy.

Účinnost od 1. července 2012.

Informace o právních předpisech sestavil:

Mgr. Igor Najman

ÚÚR

**INFORMACE
Z VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ SOUDŮ
Z OBLASTI ÚZEMNÍHO PLÁNOVÁNÍ**

**Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne
2. května 2012, sp. zn. 1 Ao 1/2012-62**

**OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY:
VYMEZENÍ KORIDORU VEŘEJNĚ PROSPĚŠNÉ
STAVBY V ZÁSADÁCH ÚZEMNÍHO ROZVOJE.
AKTIVNÍ PROCESNÍ A AKTIVNÍ VĚCNÁ LEGITI-
MACE K PODÁNÍ NÁVRHU NA ZRUŠENÍ OPATŘENÍ
OBECNÉ POVAHY**

čl. 9 odst. 3 Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí, vyhlášené v České republice pod č. 124/2004 Sb. m. s. (tzv. Aarhuská úmluva)

Nejvyšší správní soud rozhodl v právní věci navrhovatelů, jimiž jsou P. F. N. a R. V., proti odpůrci, kterým je J. k., v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje vydaných usnesením Zastupitelstva Jihomoravského kraje ze dne 22. 9. 2011, č. 1552/11/Z25, tak, že výše uvedený návrh odmítl.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

- I. Pouhé nepřímé dotčení právní sféry vlastníků nemovitostí nepostačuje k založení jejich aktivní legitimace k podání návrhu na zrušení zásad územního rozvoje.
- II. Tvrdit porušení procesních práv může pouze ten, komu přísluší hmotná práva k nemovitým věcem na území regulovaném zásadami územního rozvoje.

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne
15. března 2012, sp. zn. 7 Ao 7/2011-54**

**OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY:
ZÁKAZ ROZŠIŘOVÁNÍ STÁVAJÍCÍCH A VZNIKU
NOVÝCH LOKALIT PRO STAVBY URČENÉ K RO-
DINNÉ REKREACI STANOVENÝ V ZÁSADÁCH
ÚZEMNÍHO ROZVOJE. ÚZEMNÍ PLÁNOVÁNÍ:
REGULACE ZE STRANY SAMOSPRÁVY OBCÍ
A KRAJŮ A JEJÍ VLIV NA STAVEBNÍ A EKONO-
MICKÉ AKTIVITY**

§ 2 odst. 1 písm. h), § 5 odst. 4, § 7 odst. 2 písm. a), § 18, § 19, § 36 a § 54 odst. 2 a 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů,

§ 14 a násl. zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů,

§ 173 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů,

příloha č. 4 vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti

Nejvyšší správní soud rozhodl v právní věci navrhovatele, jímž je město R., proti odpůrci, kterým je M. k. – zastupitelstvo M. k., v řízení o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – Zásad územního rozvoje Moravskoslezského kraje, vydaného Zastupitelstvem Moravskoslezského kraje usnesením č. 16/1426 dne 22. 12. 2010, tak, že v textové části shora citovaných Zásad územního rozvoje Moravskoslezského kraje zrušil

- v bodě č. 27 slovo „zejména“ ve větě: „*Toto omezení platí zejména pro vybraná katastrální území těchto obcí:.....*“
- v bodě č. 74 slovo „zejména“ ve větě: „*Nepřipustit rozšiřování stávajících a vznik nových lokalit určených pro stavby k rodinné rekreaci ani zahušťování zástavby v těchto lokalitách zejména:.....*“
- v bodě č. 94 věta: „*Nepřipustit rozšiřování stávajících a vznik nových lokalit určených pro stavby k rodinné rekreaci ani zahušťování zástavby v těchto lokalitách.*“

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

- I. Ustanovení § 18 a § 19 stavebního zákona, která poměrně konkrétně stanoví cíle a úkoly územního plánování, nedávají samosprávě na území kraje právo stát se prostřednictvím zásad územního rozvoje jakýmsi *krajským zákonodárcem*, který rozhodne o tom, jaké ekonomické či stavební aktivity jsou na území kraje přípustné a které nikoliv.
- II. Kraj může v zásadách územního rozvoje nepochybně stanovit pravidla, na základě kterých, s přihlédnutím ke konkrétním podmínkám kraje (např. charakteru krajiny, hustotě osídlení, zastavěnosti apod.) budou hodnoceny stavební záměry z hlediska jejich dopadu na hodnoty chráněné zákonem.

Pokud pravidla stanovená v zásadách územního rozvoje znemožní určitý *legální typ ekonomické či stavební aktivity*, který je za srovnatelných podmínek jinde na území České republiky běžně provozován a připouštěn, vybočí tím z mezí, jež jsou dány požadavkem subsidiarity a minimalizace zásahu do práv jednotlivců.

- III. Samospráva obcí a krajů je z ústavního hlediska pouze jedním z prvků dělby moci mezi ústředními ústavními orgány a orgány samosprávy a projevem principu subsidiarity, z něhož vyplývá, že věci místního významu mají být v té míře, ve které mají specificky místní povahu, svěřeny regulaci na této úrovni systému veřejné správy.

Samospráva nemůže mít takový dosah, aby místními či regionálními regulacemi fakticky rozdrobila *jednotný právní a ekonomický prostor*, kterým podle jednoho ze základních článků Ústavy má Česká republika být, na oblasti, v nichž budou platit *zásadně odlišná pravidla*.

- IV. Požadavek elementární jednotnosti podmínek pro život jednotlivců, včetně jejich ekonomických aktivit *neznamená*, že by v různých regionech nemohly být stanoveny různé (či různé přísné) podmínky pro regulaci takových aktivit (např. stavebních).

Regulace učiněná samosprávou obcí a krajů musí mít *objektivně existující důvod, který vychází ze specifických podmínek* daného regionu, jimiž se tento liší od jiných regionů nebo od „průměrného“ stavu z pohledu celostátního.

- V. Jestliže Politika územního rozvoje v kapitole 4 nazvané „Specifické oblasti“ v čl. 71 stanoví, že v rámci územně plánovací činnosti kraje a koordinace územně plánovací činnosti obcí mají být vytvářeny „územní podmínky pro rozvoj rekreace a cestovního ruchu“, není možné z takto obecně formulovaného cíle, který lze naplnit různými způsoby s ohledem na místní podmínky, *bez dalšího dovodit*, že by Politika územního rozvoje podporovala rozšiřování či zvyšování intenzity využití lokalit určených pro stavby k rodinné rekreaci.

- VI. Ochrana a zachování přírodních, kulturních a civilizačních hodnot určitých území má bezpochyby nadmístní význam.

Pokud tedy v určité konkrétní lokalitě, která je významná z hlediska ochrany přírody, byla již dosažena či překročena limitní hodnota počtu objektů k rodinné rekreaci, pak další nárůst nepřispěje k rozvoji rekreace v širším smyslu v území, ale naopak může způsobit degradaci jeho přírodních hodnot, a tím i negativně ovlivnit jeho využití z hlediska cestovního ruchu, což pak může mít ekonomický dopad na území celého okolního regionu, t. j. na území více obcí. V takových případech mohou mít *lokality určené pro stavby k rodinné rekreaci nadmístní význam* a jsou poté způsobilé být předmětem regulace v zásadách územního rozvoje.

- VII. Pokud je v zásadách územního rozvoje „nepřípustnost rozšiřování stávajících a vznik nových lokalit určených pro stavby k rodinné rekreaci ani zahušťování zástavby v těchto lokalitách“ vztažena na všechny lokality patřící do krajinného typu „krajina leso-luční“, pak se jedná o velmi obecnou vymezenou prostorovou působnost regulace a není z její formulace vůbec jasné, jakým způsobem by mělo být toto obecné a nepřesné vymezení specifikováno a konkretizováno *v územních plánech měst a obcí*.

Samospráva obcí a krajů může regulovat lokality určené pro stavby k rodinné rekreaci, ale pouze takovým způsobem, který nebude v navazujících fázích územního plánování vyvolávat pochybnosti či spory.

Jestliže je v zásadách územního rozvoje řádně odůvodněn závěr, že počet staveb pro rodinnou rekreaci (případně i jiných staveb) v určité přírodně významné lokalitě překračuje mezní limity, potom zákaz rozšiřování stávajících a vznik nových lokalit určených pro stavby k rodinné rekreaci (případně i jiné stavby) v určitém *konkrétně vymezeném prostoru není diskriminační*. Opačná situace by nastala, pokud by samospráva obcí či krajů paušálně omezila určitý legální typ ekonomické nebo stavební aktivity, která je za srovnatelných podmínek jinde na území České republiky běžně provozována a připuštěna.

- VIII. Z ustanovení § 173 odst. 3 správního řádu plyne, že není povoleno, aby opatření obecné povahy stanovilo svým adresátům *nové povinnosti*; může pouze u povinností, které jsou stanoveny zákonem, určit jejich rozsah. Stanoví-li samospráva obcí či krajů, že na určitých, konkrétně vymezených územích kraje je nepřipustné rozšiřování stávajících a vznik nových lokalit určených pro stavby k rodinné rekreaci, a tento svůj záměr řádně odůvodní, je tato regulace v její pravomoci a působnosti *a nejedná se o stanovení nové povinnosti*, nýbrž o stanovení požadavků na využití ploch nadmístního významu.

**OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY:
VYMEZENÍ VEŘEJNĚ PROSPĚŠNÉ STAVBY
V ZÁSADÁCH ÚZEMNÍHO ROZVOJE.
ÚZEMNÍ PLÁNOVÁNÍ: PLOCHY URČENÉ PRO
UMÍSTĚNÍ VEDENÍ DOPRAVNÍ A TECHNICKÉ
INFRASTRUKTURY ZASAHOJÍCÍ ÚZEMÍ VÍCE
NEŽ JEDNOHO KRAJE A JEJICH NUTNOST
VYMEZIT JE V POLITICE ÚZEMNÍHO ROZVOJE**

§ 2 odst. 1 písm. h), § 7 odst. 2 písm. a), § 18 odst. 2, věty první a třetí, § 19 odst. 2, § 20 odst. 1, věta druhá, § 21 až 24, § 31 odst. 1, § 36 odst. 1, 4 a 5, § 40 odst. 2 písm. d), § 185 odst. 4 a § 187 odst. 2, 4 a 6 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů,

§ 25 odst. 2 a 3, § 68 odst. 3, § 172 odst. 1 a 5 a § 173 odst. 1, věta první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů,

příloha 4 vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti,

§ 7 odst. 1 a 5 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů,

§ 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 266/1994 Sb., o drahách, ve znění pozdějších předpisů

Nejvyšší správní soud rozhodl v právní věci navrhovatele, jímž je obec T., proti odpůrci, kterým je J. k., v řízení o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – Zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje vydaných usnesením zastupitelstva č. 1552/11/Z25 na 25. zasedání zastupitelstva dne 22. 9. 2011, tak, že Zásady územního rozvoje Jihomoravského kraje se

- v části koridoru TE 42 „horkovod z elektrárny Dukovany, hranice kraje – Brno“ zrušují
- v části koridoru D 47 „konvenční železnice trať č. 240 Brno – Rapotice – hranice kraje“ zamítá

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

- I. Politika územního rozvoje, v níž nemůže jít o konkrétní regulaci určitého území s obecně vymezeným okruhem adresátů, představuje dokument, který má především politicko-právní povahu, a který je zaměřen na určité, vybrané úkoly územního plánování odpovídající republikovým, přeshraničním a mezinárodním souvislostem.

Skutečnost, že koridor pro veřejně prospěšnou stavbu zasahuje i do sousedního kraje, ještě sama o sobě neznamená, že se jedná o koridor republikového („nadkrajského“) významu.

Nelze akceptovat, že každá plocha, resp. koridor jako plocha vymezená pro umístění vedení dopravní a technické infrastruktury, jež zasahuje území více než jednoho kraje, dosahuje republikového, tedy celostátního významu s nutností vymezení v politice územního rozvoje.

- II. Základním smyslem vymezení ploch a koridorů dopravní a technické infrastruktury v politice územního rozvoje jako jedinečném dokumentu pořizovaném Ministerstvem pro místní rozvoj a schvalovaném vládou je územní ochrana a vzájemná koordinace umístění těchto ploch a koridorů tak, aby bylo umožněno vybudování a propojení významných dopravních cest a systémů technické infrastruktury na území České republiky a se sousedními státy.
- III. Zásady územního rozvoje jsou koncepčně novým nástrojem územního plánování krajské územní samosprávy, který má významné funkce jak směrem k celostátní úrovni, tak směrem k jednotlivým obcím.

Na jedné straně zásady územního rozvoje zohledňují a upřesňují úkoly územního plánování rámcově vymezené na celostátní úrovni v politice územního rozvoje. Na druhé straně v nadmístních souvislostech řeší a koordinují vazby územního rozvoje jednotlivých obcí s podmínkou, že kraj nesmí zasahovat do těch pravomocí, které výhradně přísluší obcím.

Obecná formulace úpravy obsahu zadání zásad územního rozvoje ve stavebním zákoně, aniž by byla dále rozpracována prováděcím právním předpisem tak, jak je tomu v případě obsahu zásad územního rozvoje (stanoven v příloze č. 4 vyhlášky č. 500/2006 Sb.) umožňuje krajskému úřadu stanovit konkrétní obsah zadání zásad poměrně volně.

Na obsah zadání nelze proto klást takové požadavky, podle kterých by zadání mělo obsahovat taxativní výčet všech záměrů, které jsou následně řešeny v zásadách územního rozvoje.

Zadání zásad územního rozvoje představuje specifický dokument, který je nutno chápat jako určité ideové východisko, na jehož základě krajský úřad pořídí návrh zásad územního rozvoje, proti kterému lze uplatnit konkrétní námítky či připomínky.

Obsahově by zadání zásad mělo navazovat na aktuální záměry nadmístního významu, které jsou obsaženy v dosavadních územně plánovacích podkladech a územně plánovací dokumentaci (např. v územních plánech velkého územního celku, které zásady územního rozvoje nahrazují).

- IV. Záměr koridoru horkovodu je nezbytné posuzovat jako funkční celek, který má mít oporu v nadmístní dokumentaci a není možné v jeho finální části odkazovat na dokumentaci místní.

V. Je důležité, aby na jedné straně byly v maximální možné míře *zohledňovány* paralelně probíhající procesní postupy a jejich závěry v územním plánování. Na druhé straně je ovšem potřeba *respektovat* tyto paralelně probíhající procesy: územní řízení a pořizování zásad územního rozvoje, které se mohou vzájemně ovlivňovat, ale nikoli *vzájemně nahrazovat*.

(Právě v rozebíraném sporu by tomu tak např. bylo de facto i de iure, a to v případě, že by v zásadách územního rozvoje byla zanesena *požadovaná šíře koridoru*.)

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. ledna 2012, sp. zn. 4 Ao 6/2011–91

OPATŘENÍ OBCENÉ POVAHY: ZMĚNA VE FUNKČNÍM VYUŽITÍ POZEMKŮ: JEJICH VYNĚTÍ ZE ZASTAVITELNÝCH PLOCH A ZAŘAZENÍ DO PLOCH S VYUŽITÍM PLOCHY ZEMĚDĚLSKÉ – TRVALÉ TRAVNÍ POROSTY. ÚZEMNÍ PLÁNOVÁNÍ: NUTNOST ODŮVODNĚNÍ ZMĚNY VE FUNKČNÍM VYUŽITÍ POZEMKŮ A JEJICH ZAHRNUTÍ DO VEŘEJNĚ PROSPĚŠ- NÉHO OPATŘENÍ SE ZŘÍZENÍM PŘEDKUP- NÍHO PRÁVA OBCY

§ 2 odst. 1 písm. j) a písm. m), § 6 odst. 2 písm. a), § 6 odst. 5 písm. a) a písm. c), § 18 odst. 1 a 2, § 24, § 43 odst. 4, § 47 odst. 1 a 2, § 48 odst. 1, § 50 odst. 3, § 52 odst. 1 věta druhá, § 54 odst. 2, § 58 odst. 2 písm. d), § 61 a násl., § 101 a § 188 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, § 34 a § 84 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, § 68 odst. 3, § 171 a násl., § 173 odst. 1 věta třetí a § 174 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, § 6 písm. a) zákona č. 344/1992 Sb., katastrální zákon, ve znění pozdějších předpisů, § 31 odst. 4 vyhlášky č. 26/2007 Sb., kterou se provádí zákon č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů (katastrální vyhláška), ve znění vyhlášky č. 164/2009 Sb.

Nejvyšší správní soud rozhodl v právní věci navrhovatelky, již je M. V., proti odpůrci, kterým je obec P., o návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2011, územní plán obce P., schváleného Zastupitelstvem obce P. dne 29. 3. 2011, č. j. 00311/2011/OÚ, tak, že citované opatření obecné povahy se v části týkající se pozemku parc. č. 272/1, katastrální území P. u Prahy zrušuje.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

- I. Pokud se pozemky nacházejí mimo ostatní zástavbu určenou k trvalému obývání a pokud samospráva obce se rozhodla vymezit rozvojové území části obce tím, že vyňala určité pozemky ze zastavitelných ploch a zařadila je mezi plochy zemědělské (trvalé travní porosty), pak se jedná o oprávněnou realizaci samosprávné působnosti obce jako politické jednotky, do níž správní soud nemůže zasahovat.
- II. Vynětí pozemku ze zastavitelných ploch, jakož i jeho zahrnutí do veřejně prospěšného opatření se zřízením předkupního práva obce musí být odůvodněno dostatečně závažnými důvody.

O takové důvody se nemůže jednat v případě velmi obecně formulovaného zájmu na obnově původního historického uspořádání obce a harmonického začlenění současné zástavby do krajiny; rovněž nelze přijmout argument obce, že podle historických map (pocházejících z let 1836 až 1852) se na předmětném pozemku nacházela louka. Takové odůvodnění je s ohledem na závažnost a masivnost zásahu do ústavně chráněného práva vlastnického majitele pozemku nedostatečné a nepřesvědčivé.

- III. *Nepodstatné důvody pro vynětí pozemku ze zastavitelných ploch* (např. mezi něž náleží např. poukázání na nedostatečnou veřejnou infrastrukturu, že k pozemku není zaveden vodovod, plyn, nenachází se zde kanalizace ani potok; chybí dopravní infrastruktura apod.) mohou být řešeny prostředky, které se vyznačují méně závažným zásahem do práv vlastníka pozemku, zejména např. na úrovni územního řízení, resp. řízení o vydání stavebního povolení, jejichž vydání by bylo nutné k uskutečnění konkrétní výstavby včetně napojení na veřejnou infrastrukturu, popř. prostřednictvím regulačního plánu.
- IV. V ustanovení § 2 odst. 1 písm. j) se praví, že „*zastavitelnou plochou je plocha vymezená k zastavění v územním plánu nebo v zásadách územního rozvoje*“. Pro vymezení či zachování území jako zastavitelné plochy tedy není nutné, aby zde byla výstavba též skutečně realizována.
- V. Pro změnu druhu pozemku v katastru nemovitostí je určující právě teprve rozhodnutí stavebního úřadu či jiného příslušného orgánu. V této souvislosti lze poukázat na ustanovení § 31 odst. 4 katastrální vyhlášky, podle něhož „*změna údajů o druhu a způsobu využití pozemku, typu a způsobu využití stavby a typu a způsobu využití jednotky se v katastru provede na základě příslušných listin až po její realizaci v terénu*“.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. prosince 2010, sp. zn. 1 Ao 6/2010–130

**OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY:
ZMĚNA ÚZEMNÍHO PLÁNU; SCHVALOVÁNÍ
ÚZEMNÍHO PLÁNU**

§ 2 odst. 2 písm. a), § 6 odst. 1 písm. a), odst. 2 a odst. 5 písm. c), § 18, § 19 odst. 1 písm. d), e), g), a i) a odst. 2, § 20 odst. 1, 2, 3 a odst. 5 písm. a), § 24, § 43 odst. 4, § 47 odst. 3, § 52 odst. 1 a 3, § 54 odst. 1 a 3, § 55 odst. 2, 3 a 4, § 88 a § 188 odst. 3 a 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, § 25 odst. 2, § 26 odst. 1, § 67, § 68, § 172 odst. 1, 2 a 5, § 173 odst. 1, § 174 odst. 1 a 2 a § 177 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, § 20 odst. 5 písm. b) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů, část I odst. 1 písm. e) přílohy č. 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, § 16 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 135/2001 Sb., o územně plánovacích podkladech a územně plánovací dokumentaci, ve znění vyhlášky č. 570/2002 Sb., § 86 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, § 10d a § 10i odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů

Nejvyšší správní soud rozhodl v právní věci navrhovatele, jimiž jsou V. N. a M. P., proti odpůrci, kterým je obec S., v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – změny č. 2 územního plánu sídelního útvaru S. schválené dne 19. 7. 2010 Zastupitelstvem obce S., tak, že výše jmenované opatření obecné povahy zrušil.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

- I. Je-li před soudem napadena změna opatření obecné povahy, avšak samotné měněné opatření obecné povahy napadeno nebylo, musí soud zkoumat srozumitelnost měněného opatření obecné povahy a jeho vztah k napadené změně jako předběžnou otázku. Jestliže shledá opatření obecné povahy nesrozumitelným a napadená změna tento stav neodstraňuje, je namíste napadenou změnu opatření obecné povahy zrušit.
- II. Ustanovení § 52 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006 nepožaduje, aby byl návrh územního plánu zveřejněn na úřední desce pořizovatele a obce, pro kterou územní plán pořizuje, resp. způsobem umožňujícím dálkový přístup; postačuje vystavení k veřejnému nahlédnutí u pořizovatele a v předmětné obci.

III. Z ustanovení § 54 odst. 2 a 3 stavebního zákona z roku 2006 plyne, že zastupitelstvo obce je oprávněno o předloženém návrhu územního plánu (jeho změny) rozhodnout třemi taxativně vymezenými způsoby: může návrh schválit – tj. vydat územní plán nebo jeho změnu, může jej vrátit pořizovateli s pokyny k úpravě a novému projednání, nebo může návrh zamítnout. Stavební zákon však neumožňuje, aby zastupitelstvo samo předložený návrh měnilo, doplňovalo nebo schválilo s výhradou či s pokyny k jeho další úpravě.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. srpna 2011, sp. zn. 2 As 75/2009–113

(Ze Sbírkky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 12/2011; rozhodnutí č. 2434)

**SPRÁVNÍ ŘÍZENÍ:
ZÁVAZNÉ STANOVISKO. ŘÍZENÍ PŘED SOUDEM: KOMPETENČNÍ VÝLUKA**

§ 12 odst. 2, § 44 a § 90 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, § 5, § 65, § 68, § 70 písm. a), § 75 odst. 2 a § 120 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, § 67 a § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, § 14 odst. 2 a 3 a § 44a odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, § 3 odst. 1 až § 4 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů, čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, § 86 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

Nejvyšší správní soud rozhodl v právní věci navrhovatele, jímž je V. e. M., s. r. o., proti žalovanému, kterým je Městský úřad v B., v řízení proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2008, č. j. OZP/68507-08/1768-2008/skr, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 8. 2009, č. j. 22 Ca 362/2008 – 72, tak, že kasační stížnost zamítl.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

Závazná stanoviska vydaná dle ustanovení § 149 správního řádu z roku 2004 nejsou rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 67 správního řádu ani § 65 soudního řádu správního, neboť sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Soudní přezkum jejich obsahu je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle ustanovení § 75 odst. 2 soudního řádu správního.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. prosince 2010, sp. zn. 1Ans 5/2010-172

(Ze Sbírký rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 12/2011; rozhodnutí č. 2440)

**SPRÁVNÍ ŘÍZENÍ:
PODÁNÍ V ELEKTRONICKÉ FORMĚ**

§ 2 odst. 1a § 16a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů,

§ 2 písm. y) a § 11 odst. 1 a 3 zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů (zákon o elektronickém podpisu), ve znění pozdějších předpisů,

§ 3 odst. 1 nařízení vlády č. 495/2004 Sb., kterým se provádí zákon č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů (zákon o elektronickém podpisu), ve znění pozdějších předpisů

§ 2 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 496/2004 Sb., o elektronických podatelkách,

§ 12 a § 37 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů,

čl. 79 odst. 1 Ústavy České republiky,

§ 1 a § 63 odst. 1 zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů,

§ 1 odst. 6 vyhlášky č. 646/2004 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/93/ES ze dne 13. prosince 1999 o zásadách Společenství pro elektronické podpisy

Nejvyšší správní soud rozhodl v právní věci žalobkyně, již je H. P., proti žalovanému, jímž je M. v., v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2009, čj. 6 Ca 183/2007-109, tak, že kasační stížnost zamítl.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

- I. Z ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu (ve znění platném v roce 2007), plyne povinnost všech osob posílat datové zprávy související s výkonem veřejné moci vůči fyzickým a právnickým osobám do elektronické podatelny orgánu veřejné moci.
- II. Pokud tedy osoba učinila své elektronické podání jinak než prostřednictvím elektronické podatelny (v tomto případě prostřednictvím běžné e-mailové adresy Policie České republiky), nemohlo se jednat o podání, které by splňovalo podmínky elektronického podání podepsaného zaručeným elektronickým podpisem ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu z roku 2004. To platí bez ohledu na to, zda samo elektronické podání bylo, či nebylo podepsané zaručeným elektronickým podpisem.

Soudní rozhodnutí vybral a připravil:
Mgr. Igor Najman
ÚÚR